

vil benytte sig af Lejligheden til at komme i Besiddelse af saadanne Panter, i hvilke de har Prioriteter. De ved, at naar de opsiger Prioriteterne, kan Grundejerne, som Sagerne ligger nu, ikke skaffe Penge andet Sted. Denne sidste Gruppe er naturligvis ikke stor, men den virker saa meget kraftigere, fordi den er saa meget mere haardhændet.

Allerede de Ting, jeg her har anført, kunde gøre det ønskeligt, om der havde foreligget et Lovforslag om Moratorium med Hensyn til saadan Pantegæld. Det er nu trukket for langt ind ad Terminen til for Forelæggelsen af et saadant Lovforslag, og man har ogsaa søgt at berolige mig ved at henvise til den almindelige Moratorielov eller, som den hedder, Loven af 20. August 1914 om Adgang til Betalingshenstand. Ind under den kunde saadanne Skyldnere falde, der fik deres Prioriteter opsagt og paa Grund af Krigsforholdene ikke saa sig i Stand til at skaffe Penge andetsteds. Og efter Loven synes det virkeligt, som om de maa kunne falde ind under den. Undtagne fra Loven er nemlig udtrykkelig Renter af eller Afdrag paa Prioritetsgæld. Hvis man havde ment, at selv Gælden ogsaa skulde have været undtaget, vilde det have ligget nær udtrykkeligt at nævne den. Naar det ikke er sket, maa man altsaa antage, at Prioritetsgæld falder ind under Lovens almindelige Bestemmelser, og det vilde ogsaa være ganske naturligt. Thi Grunden til, at man ikke kan skaffe Prioriteter i dette Øjeblik, er jo den, der overhovedet skal være for Betalingshenstand, nemlig Krigsforholdene. Nu vil jeg anmode den højtærede Justitsminister om at oplyse os om, hvorvidt han er af den Mening, at en Pantsætter, der har fyldstgjort sine Renter og Afdrag i rette Tid, falder ind under Lovens Bestemmelser om Adgang til Betalingshenstand. Jeg ved godt, at det er Domstolene, der i det enkelte Tilfælde skal afgøre Spørgsmaalet, men det vil naturligvis have Betydning for Dommernes Opfattelse, at Justitsministeren har sagt, at saadan Gæld hører ind under Moratorieloven, og at en saadan Udtalelse forbliver uimodsagt i Tinget her, hvad jeg tror, den vil blive.

Formanden: Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fremdrog, ligger udenfor den Sag, vi her forhandler, men jeg skal dog ikke afskære den højtærede Justitsminister fra at give et kort Svar derpaa, hvis den ærede Minister ønsker Ordet

i den Anledning. I øvrigt bør kommende Talere ved denne Forhandling ikke gaa dybere ind paa det rejste Spørgsmaal.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) spurgte, om Undtagelsesbestemmelsen i Moratorieloven, efter hvilken man ved Domskendelse kan faa Henstand i 3 Maaneder med anerkendt Gæld, naar man bevisliggør, at man paa Grund af de foreliggende overordentlige Forhold ikke kan betale, kun omfatter Renter og Afdrag paa Prioritetsgæld, men ikke selve Prioritetsgælden. Jeg skal dertil svare, at det er Justitsministeriets Opfattelse, at den egentlige Prioritetsgæld i Almindelighed ikke falder ind under Lovens Undtagelsesbestemmelser. Der vil derfor antagelig ved Dommerkendelse kunne gives dem, hvis Pantegæld er opsagt til Udbetaling i December Termin, 3 Maaneders Henstand, naar Betingelserne efter Loven i øvrigt er til Stede. Dette er overordentlig heldigt, idet der derved bliver Tid til indtil Juni Termin at ordne det Forhold, som det ærede Medlem har peget paa. Det ærede Medlem har sammen med mig og nogle Embedsmænd deltaget i et Møde, hvor indsigtfulde Mænd har udtalt sig herom, og vil da vide, at de var enige om, at det var bedst ikke at foretage noget nu til December Termin, men se at tilrettelægge Forholdene paa den bedste Maade, saa at man kan afværge de uheldige Følger af dette særegne Forhold, som maatte foreligge i Juni Termin.

N. C. Jensen: Striden mellem den nuværende Trafikminister og den tidligere om, hvem der er størst, skal jeg ikke blande mig i. Men naar den højtærede Minister nu siger, at Generaldirektionen som saadan har ikke noget Ansvar overfor det Lovforslag, som Ministeren har fremsat, vil jeg sige, at det stiller sig dog noget anderledes for os Lægmænd, der i vor Naivitet læser de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget. Det interesserer mig ikke, om Ministeren mener, at han er overordentlig stor og kan skolemesterere Lægfolk i dette Ting, men det interesserer mig, at Ministeren ikke er i Stand til under noget som helst Ministervælde at afskære en Rigsdagsmand fra at sige: Maa vi bede om disse eller hine Oplysninger, for at vi kan være i Stand til at bedømme Sagen og danne os vor Mening om den. Det kan den højtærede Minister, hvor overlegent han end kan tage paa Sagen, ikke afskære en Rigsdags-